

[Duetoft]

ansøgningen tilbage. Jeg husker godt, at det var et bluffspil fra begge sider. Det var et spil, hvor man i nogle forhandlinger fra begge sider forsøgte at komme bedst muligt ud af det. Og staten spillede selvfølgelig på at stå fast og så se, hvor langt A. P. Møller ville strække sig. Og naturligvis har man gjort det modsatte på Esplanaden. Det er da logisk; sådan er forhandlinger jo. Men når forhandlingerne så falder på gulvet og man faktisk ikke vinder sit bluffspil, var det måske en overvejelse værd at sige: Okay, det var vel ikke helt meningen, at det ikke skulle blive til noget som helst. Så var der vel god grund til at tage sagen op på ny.

Det er den måde, forhandlinger foregår på. Alle de forventninger, som jeg i sin tid mødte under forhandlingerne før den endelige afgørelse, gik netop på: De tør jo faktisk ikke trække det tilbage; nej, det gør de nok ikke, for de har også deres interesser. Når vi så rent faktisk ser, at de gør det, var det måske værd at overveje, om man skulle ændre tingene.

Men jeg erkender da også, at udviklingen har været sådan, at nye forhandlinger næppe vil føre til noget resultat. Vi må nok erkende, at der her i Folketinget stadig væk er så meget ideologi omkring denne sag, at det blot ville være at gøre A. P. Møller til grin, og det ønsker jeg bestemt ikke. Jeg synes, at både hans firma og personen selv er så velrenommerede, at de ikke skal bringes i den situation, at vi herfra spiller op til noget med en vare, vi ikke kan levere.

For så vidt angår den foreslåede dagsorden går jeg ud fra, at vi vil undlade at stemme. Vi skal have det op i gruppen på tirsdag, og jeg går ud fra, at når vi når til afstemningen på tirsdag, undlader vi at stemme til Fremskridtspartiets dagsorden.

Vi er principielt enige i, at man burde have løst denne sag, og er der to, der har kørt sammen i denne her sag, er det Fremskridtspartiet og CD, og det er jeg glad for. Men vi mener faktisk, det ville være at bringe A. P. Møller i en trist situation, hvis vi spiller op på denne måde.

Det, der måske på lang sigt er det værste ved det her, er, at det er med til at skabe usikkerhed for nye koncessionshavere, der måtte komme til i årenes løb. Det er rigtigt, at vi er nødt til at have en fjerde udbudsrunde, og det er rigtigt, at vi er nødt til at ændre nogle af

betingelserne – det er jeg enig med ministeren i. Men jeg kan godt forestille mig firmaer, der siger: Nej, med den behandling, A. P. Møller har fået i denne sag, vil vi ikke investere i Nordsøen, for vi ved, at vi måske aldrig kan få lov til at udbygge sådan, som vi gerne ville. Det er den psykologiske effekt af denne sag, der måske i virkeligheden er den værste side af det, og som kan skade Danmark som stat meget, meget langt frem.

Jeg glæder mig meget over, at det i redøgørelsen om undergrunden anføres, at sikkerhedsforholdene er blevet så gode, som de er. Der er jo meldinger om, at både miljøet og arbejds miljøet er blevet endnu bedre, end det var i forvejen, således at vi ligger helt i top. Det synes jeg vi skal rose operatørerne for.

Jeg har nævnt det med Unionen og EF-direktivet. Vi vil bestemt gerne følge den sag både i Markedsudvalget og Energiudvalget og hjælpe regeringen til at få et mandat, der kan løse problemerne på en fornuftig måde. Men jeg må igen anfægte hr. Riishøjs indblanding af Unionen.

Hr. Kim Behnke har fuldstændig ret i, at vi på et eller andet tidspunkt er nødt til at diskutere, hvad vi skal gøre bagefter. Men det er en energiplatformdiskussion. Det er ikke noget, der hører hjemme i debatten her i dag; det hører hjemme i den generelle energidebat. Hvad gør vi, når ressourcerne i Nordsøen om en årrække løber ud? Det er naturligvis en debat, vi er nødt til at have forholdsvis hurtigt. Den debat hører sammen med Energiplan 2000 og dens efterfølger, så jeg går ud fra, at ministeren kommer med et bud på et tidspunkt. Men vi kan ikke køre til den sidste dag og så sige: Halleluja, nu gik det lige så godt, men hvad gør vi så? Selvfølgelig er man nødt til at gøre et eller andet.

Afsluttende vil jeg sige, at jeg synes, det her var et trist kapitel i dansk energipolitik historie. Vi kan ikke gøre meget ved det nu, men jeg håber, nogle har lært noget om, at de store, ideologiske faner faktisk godt kan skade nogle mennesker på gulvet, som gerne vil have et job, og som gerne vil have noget fornuftigt ud af det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg skal give hr. Duetoft ret i, at spørgsmålet